

Arrest

nr. 96 082 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 juni 2012 en heeft zich op 21 juni 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juni 2012 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 juli 2012.

1.3. Op 5 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 september 2012 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische inwoner van Bagdad te zijn. U woonde uw hele leven u in het ouderlijk huis in Kadhamiyah. In het academiejaar 2007-2008 rondde u uw studies fysica aan de universiteit van Bagdad af. Sinds 2006 bent u aanhanger van de Wafaq Al Watani-partij ("Iraqi National Accord") van Ayad Allawi. Deze politieke partij maakt deel uit van de Al Qaema Al Iraqiya-alliantie ("Iraqi List"). U verzamelde voor deze partij informatie over het reilen en zeilen in uw wijk. In 2008 werd u volwaardig lid, kreeg u onderricht over de werking en beginselen van de partij, en verrichtte u spionageactiviteiten voor Wafaq. U verzamelde informatie over de gewapende groepering in uw wijk en over de corruptie van hooggeplaatste Irakezen. In de periode september 2008 – juli 2009 werd u tewerkgesteld in de firma Niba Zem-Zem, waar u op zoek ging naar de geldschietters van de bekende politicus Aziz Al Hakim, de inmiddels overleden leider van de Hoge Islamitische Raad, en diens precieze relatie met Iran. Daarnaast zag u tijdens de verkiezingen van 2009 en 2010 in de stemlokalen toe op het goede verloop van de verkiezingen. Sedert 2008 was u ook actief in de autohandel. In augustus 2011 werd uw vriend Hareth vermoord. Hij was net als u lid van de partij van Allawi en hij verrichtte eveneens spionagewerk. In september 2011 werd er een aanslag gepleegd op de stiefvader van uw vriend Mustafa Tikriti. Ook deze vriend werkte bij de partij. U vreesde het volgende doelwit te zijn en u kreeg angst. Als gevolg van uw angst verzeilde u in een depressie en ging u bij een dokter in behandeling. Op 3 april 2012 wandelde u door Kadhamiyah en zag u het wrak van een ontplofte Dodge Kalibra. U herkende de auto en wist dat die toebehoorde aan Saad Ibrahim, uw leidinggevende binnen de Wafaq-partij. Op de plaats van het incident kwam u uw vriend Baraad Al Fori tegen. Hij vertelde u dat hij de gewonde Saad Ibrahim uit het wrak had gehaald en naar het "Saddam-ziekenhuis" had gebracht. U belde uw vriend Darham, eveneens lid van de Wafaq-partij, en u reed samen met hem naar het ziekenhuis. U vreesde namelijk dat Saad in het door het Mehdi-leger gecontroleerde hospitaal zou worden vermoord. Na aankomst in het hospitaal, sprak u met de behandelende arts. U vroeg hem de toestemming om Saad naar een ander ziekenhuis te brengen. De dokter ging ermee akkoord, maar op voorwaarde dat u de verantwoordelijkheid voor de overplaatsing op u nam en uw identiteitskaart afgaf. U stemde daarmee in en u bracht Saad naar een ziekenhuis in Adhamiyah. Op 7 april 2012 was Saad aan de beterhand en klaar om het ziekenhuis te verlaten. U en Darham brachten Saad naar Erbil en bleven bij hem. In Erbil vertelde Saad dat hij niet enkel lid was van de Wafaq-partij, maar dat hij ook voor een Iraakse inlichtingendienst werkte, de Jihaz Al Mukhabaraat Al Iraqi. Hij had er ontdekt dat men binnen de inlichtingendienst zijn naam op een lijst van te vermoorden personen had geplaatst, en dat ook jullie namen op de lijst voorkwamen. Hij raadde jullie daarom aan om het land te verlaten.

Twee weken na de bomaanslag op Saad werd uw vriend Uday Hussein aangesproken door personen waarvan hij vermoedde dat ze voor de overheid werkten. Deze personen vroegen naar u, onder het mom dat ze u kenden uit de autohandel. Uday rook onraad en besloot geen antwoord te geven op hun vragen. Nadat Uday u op de hoogte bracht van het incident, nam u het besluit om Irak te verlaten. Op 29 mei 2012 werd u opgebeld door uw moeder. Ze was in paniek en u kon haar amper verstaan. Uit haar woorden kon u enkel opmaken dat de politie een arrestatiebevel tegen u had uitgevaardigd. Drie dagen later werd u opgebeld door uw broer. Hij vertelde dat uit dit arrestatiebevel bleek dat u bij verstek veroordeeld was tot zes maanden cel omwille van uw lidmaatschap van de Wafaq-partij. Op 6 juni 2012 vertrok u met de vrachtwagen richting Zakho. Via Zakho reisde u naar Istanbul, waar u op 7 juni 2012 aankwam. Nog diezelfde dag reisde u per vrachtwagen richting Europa. Op 14 juni 2012 kwam u in België aan en een week later, op 21 juni 2012, vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 10/04/2012, diploma dd. 15/03/2009, badge van universiteit dd. 01/10/2009, twee afstudeerbewijzen van universiteit (Arabische en Engelse versie) dd. 02/04/2009, badge volkscomité bij referendum over grondwet, twee badges High Electoral Commission dd. 2009 & 2010, verkiezingskaart, badge Wafaq-partij, twee medische attesten dd. 12/09/2011 & 26/09/2011, usb-stick betreffende boekhouding Niba Zem-Zem, bekendmaking van een vonnis van de rechtbank van Rusafa (door het ministerie van binnenlandse zaken) dd. 29/05/2012.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

Om te beginnen is uw kennis over de Wafaq Al Watani-partij en de Al-Qaema Al Iraqiya-alliantie dusdanig beperkt dat het weinig geloofwaardig is dat u meer dan vier jaar lang werkzaam was voor deze partij. De aard van uw activiteiten, onder meer spionageopdrachten naar het doen en laten van vooraanstaande en machtige elementen uit de Iraakse samenleving (zie CGVS, p. 10, 12, 13)

impliceert een grote betrokkenheid binnen de partij. Uw bijzonder beperkte kennis over de Wufaq-partij waar u vier jaar lang lid van was, is echter totaal onverzoenbaar met de rol en verantwoordelijkheden die u zich in deze partij toedichtte. Meer zelfs, uw kennis over de partij en de alliantie waarin deze zat, is dusdanig beperkt dat men zich de vraag kan stellen of u werkelijk lid bent geweest van deze partij. Zo is het bijzonder frappant dat u zich, na meer dan 6 jaar betrokkenheid in de Wufaq-partij (zie CGVS, p. 10), slechts één kopstuk uit de partij voor de geest kan halen, namelijk Ayad Allawi (zie CGVS, p. 7-8) – één van de ex-premiers van Irak en één van de meest prominente Iraakse politici van het huidige Irak – . Bovendien kan u niet zeggen welke precieze functie Ayad Allawi momenteel heeft. Het enige dat u kan zeggen, is dat hij nog in de regering zit, maar bijna nooit in Irak is (zie CGVS, p. 9). Evenmin slaagt u er in de partijstructuur schetsen, volgens u omdat u “geen hoog of administratief lid” bent (zie CGVS, p. 9). Men mag echter redelijkerwijs verwachten dat u na zes jaar betrokkenheid bij de partij, waarvan vier jaar als volwaardig lid, toch een zekere kennis van de structuur van uw partij heeft, of dat u op zijn minst de aanzet hiertoe kan geven. Verder is uw kennis van de programmapunten van de partij eerder oppervlakkig. U zegt onder andere dat de partij zich afzette tegen de corruptie binnen Irak, dat ze een strikt seculiere koers volgde met een duidelijke scheiding tussen religie en staat, en dat ze opkwam voor de scheiding der machten (zie CGVS, p. 9). Gevraagd naar welke concrete maatregelen de partij neemt tegen de corruptie, antwoordt u dat ze daarvoor spionnen zoals u inzette (zie CGVS, p. 9). Gevraagd naar andere concrete maatregelen moet u het antwoord schuldig blijven (zie CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen komen opnieuw weinig overtuigend over. Van een volwaardig lid van een politieke partij mag men redelijkerwijs verwachten dat hij de programmapunten van zijn partij beter beheerst, temeer daar u verklaart onderricht te hebben gekregen over de partij. Uw antwoord op de vraag hoe de partij de scheiding tussen religie en staat wil bekomen, weet evenmin te overtuigen (zie CGVS, p. 10). Ook uw gebrekkige kennis over de Al Qaema Al Iraqiya, het kartel waar de Wufaq-partij deel van uitmaakt, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo slaagt u er niet in om ook maar één van de huidige ministers uit het Al Qaema Al Iraqiya-kartel te geven (zie CGVS, p. 8). Evenmin blijkt u op de hoogte te zijn van de samenstelling van de alliantie. Zo is uw kennis over de spilfiguren en de partijen binnen de alliantie uiterst rudimentair. U verklaart geen namen van kartelpartijen te kunnen geven en enkel de namen van partijvoorzitters te kennen (zie CGVS, p. 7). Uw verklaringen over de partijvoorzitters blijken echter foutief te zijn. Volgens u is Tareq Al Hashimi (de verdreven vicepremier van Irak) namelijk voorzitter van de Hezbe Islami (“Islamitische Partij”), terwijl hij in werkelijkheid die partij – die trouwens tot een andere alliantie behoort – in 2009 verliet, en sindsdien voorzitter is van zijn eigen partij, namelijk deTajdeed-partij (“Renewal List”) (zie Landeninformatie, bijlage 3, toegevoegd aan het administratief dossier). U beweert verder dat Osama Al Nujeifi, de voorzitter van het Iraakse parlement (zie CGVS, p. 8), tot dezelfde partij behoort als Al Hashimi. Ook dat is fout. Osama Al Nujeifi is namelijk voorzitter van de Hadbaa-partij (zie Landeninformatie, bijlage 3, toegevoegd aan het administratief dossier). Verder heeft u het over Jamal Al Karbouli als voorzitter van een van de partijen binnen de Al Qaema Al Iraqiya. U weet echter niet tot welke partij hij behoort (zie CGVS, p. 7). Behalve deze bekende politici kan u geen andere politici uit de lijst opsommen (zie CGVS, p. 7), hetgeen uiteraard bijzonder frappant is. De naam Haidar Al Mullah beweert u te herkennen als een van de leden van Al Qaema Al Iraqiya, maar opnieuw heeft u geen idee wat zijn functie is of tot welke partij hij behoort (zie CGVS, p. 9). Uw gebrekkige kennis staat in schril contrast met uw verklaringen over uw activiteiten binnen de partij en met uw verklaring dat u een opleiding kreeg over het “alfabet van de partij” (zie CGVS, p. 10-11). Het klemt eveneens dat u beweert “geen hoog of administratief lid” (zie CGVS, p. 9) te zijn – als vergoelijking van uw minimale kennis over de partij –, maar dat u tezelfdertijd beweert dat u voor de partij taken heeft verricht waarbij veel verantwoordelijkheid en betrokkenheid vereist was. Het Commissariaat-generaal wijst in deze naar uw spionage- en undercoveropdrachten in uw wijk en bij vooraanstaande politieke tegenstanders van de partij (zie CGVS, p. 10, 12, 13). Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraven uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw lidmaatschap en politieke activiteiten.

Bovenstaande vaststellingen ondersteunen de twijfels van het Commissariaat-generaal betreffende uw lidmaatschap en activiteiten voor de Wufaq-partij. Aangezien de door u aangehaalde daden van vervolging volgens u voortvloeiden uit uw engagement voor de partij (zie CGVS, p. 18), heeft het Commissariaat-generaal bijzonder ernstige bedenkingen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De twijfels omtrent uw asielmotieven worden verder gevoed door de weinig aannemelijke en weinig geloofwaardige verklaringen omtrent de diverse incidenten die zich voordeden.

Zo is het weinig geloofwaardig dat u door de overheid tot een celstraf van zes maanden werd veroordeeld, louter omwille van uw lidmaatschap van de Wufaq-partij (zie CGVS, p. 18 – zie Documenten, vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). De Wufaq-partij en Al Qaema Al Iraqiya zijn namelijk officieel erkende politieke partijen. Ze zetelen in het parlement, ze leveren ministers en ze waren de winnaars van de parlementsverkiezingen van 2010. Dat er via de officiële rechtbanken vonnissen worden uitgevaardigd waarin u wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf louter

omwille van het lidmaatschap van deze partij, is bijgevolg veeleer ongeloofwaardig. U kan bovendien niet beargumenteren waarom uw lidmaatschap strafbaar zou zijn (zie CGVS, p. 19).

Wat de bekendmaking van het vonnis betreft is het veeleer opvallend dat u de concrete inhoud van het document slechts in beperkte mate kent. U kan niet preciseren welke rechtbank het was in Rusafa die u veroordeelde. U weet niet wanneer er een zitting was. Evenmin kan u zeggen wie hierbij aanwezig was. Ook de wetsartikelen op basis waarvan u zou veroordeeld zijn, moest u schuldig blijven (zie CGVS, p. 15, 16, 22). Men mag van een persoon die asiel aanvraagt verwachten dat hij goed weet wat er in zijn documenten staat, zeker wanneer het – zoals in dit geval – over een cruciaal bewijsstuk gaat voor de beoordeling van de door u ingeroepen vervolging. Het is evenzeer opvallend dat u niet weet of het document ondertussen werd verspreid en opgehangen in uw wijk, zoals u zelf aangeeft dat dit moest gebeuren (zie CGVS, p. 15-16), en dat u zelfs geen poging ondernam om u daarover te informeren (zie CGVS, p. 16). Dit is des te meer opmerkelijk omdat u laat verstaan dat u nadien nog contact heeft gehad met uw familie en u des navraag had kunnen doen over verdere evoluties in uw zaak (zie CGVS, p. 16).

Verder is het frappant dat u niet weet wat de reactie van de Wufaq-partij was toen ze hoorden dat er een aanslag was geweest op Saad (zie CGVS, p. 20-21). Het is evenzeer frappant dat u of Saad de Wufaq-partij niet op de hoogte brachten van uw veroordeling en het arrestatiebevel (zie CGVS, p. 22). Men mag namelijk verwachten dat u uw partij op de hoogte zou brengen van de ernstige problemen die u ondervond als gevolg van uw lidmaatschap. Dat u dat niet deed is bijzonder onaannemelijk en doet bijzonder ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten en de documenten in verband met uw studie bevestigen namelijk enkel uw identiteit en spreken zich op geen enkel vlak uit over de door u ingeroepen daden van vervolging. Hetzelfde geldt voor de badges van de High Electoral Commission en de verkiezingskaart, ook zij spreken zich geenszins uit over de door u ingeroepen daden van vervolging of uw lidmaatschap van de Wufaq-partij. De door u voorgelegde badge van de Wufaq-partij kan evenmin overtuigen. Dergelijke documenten hebben namelijk pas enige bewijswaarde indien ze worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu absoluut niet het geval is. De medische documenten spreken zich evenmin uit over de door u ingeroepen feiten, ze vermelden namelijk enkel welke medicijnen u werden voorgeschreven. De usb-stick met data van het bedrijf waar u heeft gewerkt, bewijst evenmin dat u spioneerde voor de Wufaq-partij. Wat de door u voorgelegde bekendmaking van het vonnis betreft, wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat er op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan het administratief dossier). Aangezien het document niet wordt ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen (zie boven), is de bewijswaarde van een dergelijk document dan ook uiterst gering.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad” dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq” van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde

groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gedaan naar de door hem neergelegde stukken, stelt hij dat de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij geen lid is van de Wufaq al Watani partij vermits hij bewijzen levert van zijn lidmaatschap en van de spionageopdracht voor deze partij, en dat hem bezwaarlijk kan verweten worden dat hij niet op de hoogte wordt gehouden omtrent de evolutie van zijn zaak. Tot slot argumenteert verzoeker dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is aangaande de subsidiaire bescherming.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn kennis over de Wufaq al Watani-partij en de al Aema al Iraqiya-alliantie dusdanig beperkt is dat het weinig geloofwaardig is dat hij meer dan vier jaar lang werkzaam was voor deze partij, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) de inconsistente verklaringen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn lidmaatschap en politieke activiteiten ondermijnt, (iii) het weinig geloofwaardig is dat hij door de overheid tot een celstraf van zes maanden werd veroordeeld louter omwille van zijn lidmaatschap van de Wufaq-partij, (iv) het veeleer opvallend is dat hij de concrete inhoud van het vonnis slechts in beperkte mate kent, (v) hij niet weet wat de reactie was van de Wufaq partij toen ze hoorden dat er een aanslag was gepleegd op Saad, (vi) men mag verwachten dat hij zijn partij op de hoogte zou brengen van de ernstige problemen die hij ondervond als gevolg van zijn lidmaatschap, (vii) de andere voorgelegde documenten niets veranderen aan de appreciatie, en (viii) hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Verzoeker stelt dat hij als aanhanger sinds 2006 en volwaardig lid sinds 2008 van de Wufaq al Watani-partij van Ayad Allawi spionageactiviteiten verrichtte voor deze partij over gewapende groepen in zijn wijk en over corruptie van hooggeplaatste Irakezen en in die hoedanigheid een onderzoek deed in het bedrijf Neba Zem Zem, waar hij op zoek ging naar de geldschietters van de politicus Aziz al Hakim. Verzoekers vriend en collega en de stiefvader van een ander vriend/collega werden in 2011 vermoord en verzoeker vreesde het volgende slachtoffer te worden. Verzoeker verzeilde in een depressie. In april 2012 werd een aanslag gepleegd op Saad, zijn leidinggevende binnen de Wufaq-partij; verzoeker haalde deze laatste uit het ziekenhuis tegen achterlating van zijn eigen identiteitskaart en bracht hem naar Erbil toen hij beter werd. Daar vertelde Saad dat hij ook voor de inlichtingendienst werkte, daar ontdekte dat hij op een lijst stond van de te vermoorden personen en dat ook verzoeker en zijn vriend op die lijst stonden.

2.3.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat de persoon die voorhoudt volwaardig lid te zijn van een politieke partij in Irak en beweert voor deze partij spionageactiviteiten uit te voeren en onderzoek te plegen naar corruptie mag verwacht worden dat hij meer dan een basiskennis heeft over deze partij, het functioneren ervan en weet wie de belangrijkste beleidvoerders zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers kennis op meerdere essentiële punten over de partij dermate vaag en foutief is dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering volwaardig lid te zijn, tewerkgesteld te zijn geweest voor deze partij en belangrijke functies te hebben uitgevoerd in opdracht van deze partij, zoals het onderzoek naar corruptie en spionage. Verzoeker onderneemt niet de minste poging om deze vaststellingen in de bestreden beslissing, die gedetailleerd en omstandig werden toegelicht en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Deze vaststelling alleen al ondermijnt het door verzoeker opgediste relaas. Hij beperkt zich immers tot de verwijzing naar de stukken waaronder deze die volgens hem de spionage-opdracht voor de Wufaq al Watani-partij aantonen. Verzoeker kan niet worden gevolgd. De Raad benadrukt te dezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Verzoekers badge van de Wufaq-partij toont hoogstens verzoekers lidmaatschap aan doch kan, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten, zijn vrees voor vervolging niet ondersteunen.

2.3.3. Waar verzoeker een usb-stick neerlegt met de boekhouding van Niba Zem Zem en dochterbedrijven, zijn beweerde laatste spionageopdracht, stelt verzoeker zelf dat hij een gediplomeerd fysicus is en geen uitstaans heeft met de boekhouding van het bedrijf zodat het niet in het minst

geloofwaardig is dat hij als leek in de boekhouding een opdracht moest uitvoeren die erin bestond de corruptie in het bedrijf te onderzoeken aan de hand van de boekhouding. Daarenboven betwist verzoeker geenszins dat de usb-stick data van het bedrijf/bedrijven bevat, niets meer en niets minder. Meer nog, verzoeker licht niet concreet toe op welke wijze op deze usb-stick kan worden afgeleid dat hij onderzoek voerde naar corruptie door dit bedrijf, of waar afgeleid kan worden dat er corruptie werd gepleegd of wat de concrete resultaten waren van dit onderzoek. De Raad is dan ook van oordeel dat de usb-stick geen bewijs is van verzoekers voorgehouden activiteiten voor de Wufaq al Watani-partij.

2.3.4. Wat het voorgelegde vonnis betreft is de Raad van oordeel, en daargelaten de gebrekkige kennis van verzoeker zoals dit werd vastgesteld in de bestreden beslissing, dat gelet op de inhoud ervan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document. Het is immers niet geloofwaardig dat verzoeker louter omwille van zijn lidmaatschap bij de Wufaq-partij een celstraf zou opgelegd krijgen van zes maanden aangezien de partij een officieel erkende partij is in Irak, ze ministers levert en de winnaar was van de verkiezingen van 2010. Het is nog minder geloofwaardig dat indien verzoeker veroordeeld zou worden louter voor zijn lidmaatschap van deze partij hij dit niet zou melden aan de partij of dat de partij niet meteen de nodige stappen zou ondernemen om deze zaak recht te zetten. Verzoeker blijkt er wat dit document betreft ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval. Gelet op verzoekers ongerijmde en ongeloofwaardige verklaringen over zijn lidmaatschap en spionageactiviteiten voor de partij, de ongeloofwaardigheid van het feit dat een lid van een officiële partij louter omwille van zijn lidmaatschap zou veroordeeld worden en uit het antwoorddocument van CEDOCA, IRQ 2012-010w, gevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat *“alle Irakese documenten (...) op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar (zijn)”*, is de Raad van oordeel dat aan het vonnis geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.3.5. In de mate verzoeker tijdens zijn relaas voorhield dat er een aanslag was geweest op Saad, zijn leidinggevende binnen de partij, hij deze persoon naar een ander ziekenhuis bracht en hij altijd bij hem bleef tot aan hun vertrek naar Erbil, is het naar het oordeel van de Raad niet geloofwaardig dat dit de reden is waarom verzoeker niet weet hoe de partij heeft gereageerd op de aanslag, integendeel. Vermits Saad een leidinggevende was binnen de partij, bovendien lid bleek te zijn van een veiligheidsdienst *“die verdeeld is tussen de partijen”* (gehoor, p. 20-21), kan redelijkerwijs worden aangenomen dat er van de kant van de partij minstens enige interesse zou zijn geweest voor het slachtoffer en zij minstens zouden gepolst hebben naar mogelijke daders teneinde andere leden te behoeden. Dat verzoeker niets weet te vertellen over de reactie van de partij, wat hij niet betwist, ondermijnt verder het relaas aangezien hij daarvan wel op de hoogte zou zijn vermits hij steeds bij Saad bleef.

2.3.6. Gelet op alle vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het opgediste relaas.

2.4.1. Wat de subsidiaire bescherming betreft wijst verzoeker erop dat uit recente berichtgeving de onveilige situatie in Bagdad blijkt. Verzoeker kan worden gevolgd, doch hij gaat voorbij aan het onderzoek door de commissaris-generaal en de motivering in de bestreden beslissing. Daar wordt immers duidelijk rekening gehouden met de precaire situatie in Irak waar wordt gesteld dat hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*“Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD”* van 5 januari 2012, update 16 juli 2012) waarin rekening wordt gehouden met *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq”* van mei 2012, dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van *“open combat”*. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden

van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB, wijst de Raad erop dat ook de laatste **SRB van juli 2012** een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)*".

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld

en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS